

Suzana Oštrić

OSLOBOĐENI ROPSTVA (ILI SPARTACUS)

Snagom uma bacaš oznojenu gomilu u prašinu Arene.

Nevješto gmižu spiritualnim hodnicima
u ljudskom obličju iz pakla pobjegli demoni,
kao sjena podnevna duhovi ih prate
istinom okovani,
a oni zaslijepljeni svjetlima s planine obećanja
ne vide i ne osjete da korijenje sami sebi sjeku.

Spartak si moj nadnaravni.

Iz zlatnog pehara ispijamo ljubav
s Cezarovim biljegom označeno vrijeme.
Kristalima posute hodnike gazimo bosu
sjeku nam tabane oštri vrhovi
bez krvi stigli smo do dvorane
sa pocinčanim nimfama na stropu.

Rimski nas avatari mirisnim štapićima mame
u odaje tajne,
na svakoj cigli nacereno okamenjeno lice jednog zloduha.

Mi se glasno smijemo zaljubljeni u ljubav
Spartak i muza u zagrljaju oslobođeni ropstva
pobjednici.

NE DAJU MI

*Bokovima u ritmu zveckaju dukati
nanizani oko struka i gležnja
svilene marame šuščaju i zrakom lepršaju
iznad njih samo oči vidljive neukroćene.
Tek miris plijesni u nosnicama
i rubovi mojih dugih vezenih haljina
uprljani ustajalom vlagom
zatvaraju sva vrata i prozore nepostojeće
mojim željama nacrtane na pustim zidovima.
Već odavno nisam vidjela radost rađanja
svakog jutra prvorodene zore.
U trenutku sljubljivanja svjetla i tame
u prasku dodirivanja
i moj mrak postaje manji
ustrašen u katu zatvorenim očima caruje.
Zašto su mi odrezali kosu
zlatnim oštrim sječivom u obredu
krađe duša krađući mi koži oblik..
Spaliti je spletenu na užarenoj lomači
potpaljujući vatru bolnim lelekom majki.
Pepelom posipali nevine djevojke
vezane vlastelinskom užadi
uzimajući im čednost
za noći punog mjeseca.
Pa čak je i on tada uspio
sakriti pola svoga lica
okrenuvši se svemiru*

*tražeći Njegov blagoslov uzalud.
Obilaze me svakog jutra
stražari sa snopom mjedenih ključeva
cereći se podlo oblizuju ispucale usne
Okrećem se hladnom kamenom zidu
prsima se utiskujem
trzajeve posramljenog tijela
obuzdavam nadnaravnom snagom dlanova
noktima kroz svilene tkanine do kože
pribijam tvojih poljubaca tragove.
Potiskujem misli u pukotine razuma
udarajući čelom o rešetke
ritmom pjevanja svećenika s visokih kula.
Tvoje korake u silasku dočekujem ponekada
sjetiš se i upališ svijeću
gledaš moja otkrivena izgrebana leđa
ogoljeli vrat i slušaš
kako suze kapaju
i udaraju bosa stopala metalnim zvukom.
Utamničena sam s kapljicom
mirisa jasmína na zapešću
crvenom bojom ružinih latica na jagodicama prstiju
mrvljene na satenskoj postelji tvoje odaje
dlanom o dlan iscijeđeni mirisni sokovi.
Oh, kako je kamen mekan
u stijeni tvoga srca..
Ti nemaš ključ ovih olovnih vrata
A oni mi nedaju da te volim.*

OČI BEZ BOJE

Hoće li božice svojim bogovima ikada pričati
kako su puzale za njima
dok su oni rajskim vrtom jabuke sjekli.
Posrnula sam s tobom već na pragu
gotovo sagorijele svijeće voskom
ostavljam tragove za povratak potajice.
Mutnim vodama što poniru odrezanu kosu darujem
i vilama bludnicama iskopanih očiju u podzemlju
da s njom obnevidjele pletu šalove demonima mojih želja.
Tko se to usudio dirnuti u moje božanstvo
oskrnaviti jezičcima knjigu našeg postanka
lutanja nebesima sve do pakla
tamo negdje gdje je groblje umrlih zvijezda
Stavljali smo im križeve i mjesec ponekad
klečeći dozivali spuštajući se zorom u jutro.
Od ruke njene smo usitnjeno smrvljeni
prah prahu poklanjamo, rasipamo niz vjetar.
Ljubav...nije mijenjala ime
još ti titra na vjeđama dok spavaš
mene hladnoćom tjera da tražim
novi žar i žeravicu pod grudima.
Pogledaj što je ostalo..
ni stopa trag, mirisi ishlapljeni
plahte oprane na suncu blijede
kapaju dodiri upleteni na zemlju
u njoj upijanjem sahranjuju se sami
Sada lomi drveću grane
i zalijevaj jalovu voćku.
Cvijetom ne rodila ni plodom ti
zasladila nepce nije nikada i neće.
Pjesme naricaljke oboji u zeleno
mojim očima ostavio si samo sivu.

MIRISIMA ME PROBUDI

Mirisnim ružinim napitkom
omirisana mi nutrina venama drhti.
Sa tvojih dlanova
zadnje kapi usnama skupljajući
vrućinu tijela hladim.
Govoriš mi...
riječima me pokrivajući blago.
Kožom te čujem i slušam
sljubljenim trepavicama izdahe ti hvatam.
Ostatkom lucidne svijesti bistrim bunilo
očajničkom željom nemoć ne uspijevam
dignuti iz postelje.
Glasovi se miješaju
oko vatre poludjeli plešu i griju se
poskakuju po krugu žeravice
za ruke se drže grčevito
lomeći prste.
Vriskom se u ponoćnom šapatu smiruju.
Budi moja...budi moja...
tutnji i struji propinjući se
gmiže,ujeda i boli slatko.
Znoj sa čela kosu kroti
na jastuku prkosno prosutu.
Želim ti reći..ali...
mrak mi drži prst na usnama
pa noktima grebem po zidovima bezdana
crtajući misli spašene.
Tvoja...jesam...
neizrečeno u naramku ti ostalo
A gdje sam ja.....

ZAVODIŠ ME KRIOMICE...

*Po crti oblika tvojih usana
uspinjem se do očiju ti.
Pokušavam zjenicom uhvatiti tvoj pogled
U igri koju započinjemo.
Pravila i tijek šutke dogovaramo.*

Gledaš me,kada ja ne gledam tebe.

*Zaustavljam se u kutu tvojih usana
tamo gdje se smiješak ugnijezdio
nadmoćno i zavodljivo
izaziva me.
Ispijena šalica kave
reljefima izgatana ova noć
u njoj
ucrtane radnje,vidljive želje
liznutim prstom krug je jasno iscrtan.*

*Na rubu moje haljine
dotičeš mi klecava koljena
rukom u zraku
kojom ovlaš zaglađuješ kosu iza uha.
Tvoja se požuda zavukla u moje grudi
na bradavicama crveni i bubri
osnažuje mojim udisajima.
U ogledalu ljubimo se
pružajući usne preko tuđih ramena
naizmjenično
na uglancanoj zrcalnoj površini
poljupci putuju sklisko
silnicama privlačnosti
pronalaze se.
Govoreći drugima,pričaš meni
Slušam te dok se paralelno hihoćem
šalama koje ne doživljavam
Vlažeći usne jezikom dotičem poljupce tvoje
sinoćnje.
Okrećeš mi leđa da ti toplim dahom*

*ravnám nabore košulje.
Zakopčavam gumb na dekolteu
da bi me ti duže skidao
Moja čaša s vinom rose
u tvojim rukama je
Stiščeš je, ispijaš do kraja
Boli me, žedna sam
Otvaram staklena vrata
pramenom kose zrakom dignutim
dižem tebe od stola
Pratiš me....
Štikle lupkaju po mozaiku od pločica
čipka na mrežastim čarapama klizi niz noge
ogrlica hladnoćom ježi kožu
mirisi isparavaju toplineom.*

*Krivo si zakopčao košulju
ja nisam ružem tvoje poljupce
stjerala u kut usana*

*Gledam te
kada ti ne gledaš mene.....*

S TOBOM U SEBI...ROĐENA

*Ja sam nerođena
rodit ću se kada ti
probiješ
razbiješ
raskomadaš
smrviš ljušturu
oko moga tijela
anemičnog od sunca okrenutog
svojim rukama me izvučeš
ovojnicu
s mog tijela poližeš
s očiju makneš tamne koprene
iza kojih skrivam pogled od pogleda
jer u dupljama gdje
zelenom bojom
obojani svijet iz ponora diže
tajni je prolaz
darovan mi kletvom
u trenutku začeca
kada su gromovi razbijali zidove zvukom
a munje palile leptirima krila
Tko ugleda
vidi pa uđe
ostaje zatočen i izgubljen
Kad oči tek rođene
od muka porođajnih
u ponoć opet zatvorim
nađi neko mjesto
manje krvavo
postelju napravi blizu žile kucavice
ušuškaj se
ugnijezdi
jer ja tek rođena
Svijetu se
sutrašnjom zorom
pokazujem s tobom u sebi.*

UTISNI ME MEKO

*bosonoga i gola trčim stazom
obilježenom tvojim šaptanjima
posuo si pamuk po njoj
da bude mi meko tabanima
dahom zagrijao dlanove
da bude mi toplo tijelu
na prozore stavio mrak
da sakriješ moj sram
u haremu djevica
odabrao mene
kosu mi pustio
trepavice povio
prizvao me pjesmom
usamljenog ratnika
moja ljubav i ja
držimo se za ruke
moja čežnja i ustreptalost
uspinjemo se stepenicama
moja želja i nemir
kucamo ti na vrata
moje sve i ja
do tvoje postelje stojim
oblikuj me po sebi
priljubi se
smiri usne na meni
obljubi me
zauzdaj mi drhtaje
prebroj uzdahe otete
pripitomi me
podivljalu raspuštenu
umijećem svojim
iscrtanog dlana
utisni me meko*

ŠAPNI MI DOK SI BLIZU LICA

*Trenutak bljeska svjetlosti
kada vatrom
nikotinsku zedj gasiš
u izmaglici
tvojih bjeličastih izdaha
u tragovima tople čokolade
na rubu
porculanske šalice
Slučajni dodiri
nemirnih nam ruku
pogled
koji se bojažljivo uspinje
u paralelu s tvojim
uplašen od nepoznatog
golicavog osjećaja koji suši usta
a vlaži dlanove
Osluškujem vlastito glasno hihotanje
kao tuđe
hvatajući uzdama razbježale misli
promišljajući što usnama izgovoriti
dok one prkosno pričaju neku svoju priču
Ogledavamo se u staklu tramvaja
jezdimo gradom zaronjenim u noć
ogoljeno iznenadjeni
uhvaćeni u zamku
namjerno tražimo vrt gdje rastu ruže bez trnja
Tada se u djeliću vremenskog praska
u svjetlucava zrnca rodjene nam želje
dogodio taj trenutak
zamaqljenje vida
zaustavljanje uma
levitiranje tijela
spajanje misli*

*na popločanoj i uglancanoj
samo nama vidljivoj uličici
hodamo
za mirisom vrtne ruže
bez trnja
na dlan nam sjele riječi
njima smo trnje otkinuli
u jame
vrtloge i bezdane ga bacili
Šapni mi sada
dok si sasvim blizu moga lica,
dok me usnama maliniš..
šapni mi
kada su nam nebesa
otvorila vrata
da prodjemo ispod svodova
propupalih želja
izgubimo puteve za
povratak.*

NE KOPIRATI

NIKAD TVOJA DJEVOJKA

*Ja s tobom nisam nikada koračala
usporedo ovom ulicom
mojom ulicom,
sa drvoredom divljih kestenova.
Susrela prijateljicu slučajno i šutke joj kimnula glavom..
da
to je on!
Zastala ispred izloga s posteljinom i pomislila...
kako su mekani ovi jastuci,
jednog dana možda,
on i ja.,
na tim jastucima....
i splela prste s tvojima još jače
i
dublje
toliko jako da te zaboli i da kažeš....
mila
što ti je*

malkice me boli..

uz smiješak

kojim me cijelu pokrivaš blago

obgrliš sigurno....

I ja se tako nađem u tvom oku

pogledu,

plivam u njemu

zaranjam

do moždane tvari.

Duboko u tebi

tražim neko mjesto gdje me možeš sakriti.

Jutarnja kava na trgu golubova

sunce mi golica obraze

zatvara vjeđe.

Topla tekućina klizi posve polako

čineći mi okusnu ugodu.

U nosnicama miris tvog šampona..

prepoznajem ga zatvorenih očiju..

upravo si stigao još zadihan,

topao.

Usne mi na trenutak ostavljaš na vratu

ježim se...

zamjećujem ali

ne čujem tvoje savršeno oblikovane riječi

koje razigrano ulaze pod moju haljinu

poput vjetra

podižući je preko koljena..

Oh,moja je koljena

vidjelo jutro..

bijela i obla pomilovana djelićem

tvoje zjenice,

s projekcijom onoga što tog trenutka želiš.

Sinoć...

Zaboravila sam kod tebe šal

s malo

čokolade i ulja na njemu.

Poslije drhtanja umornih udova

i puzanja po podu

žednih usta i golih dojki

crvenog svjetla i zvukova..

ona pjesma

nismo znali koji broj

nići koji naslov

.ali bila je tako uglazbljena

našim skladom tišine.

Pomislila sam ,

na prijelazu u drugu dimenziju

mijenjajući oblik,

sjenu i godine..

u tom trenutku kada sam bila

čedno sretna...

kako nisam nikada

bila tvoja

djevojka...

ME

NIJE TE IMAO TKO POZVATI

*Nije te imao tko pozvati
da svojim snažnim rukama
pokosiš livadu
gdje jutrom šetaju izmaglice,
skrivaju mjesta na kojima ljubavnici
ostavljaju prah svoje sagorjele strasti
da ga vjetar ljubi i raznosi
šapuće mirisima i zvukovima
koje čuju i mirišu
samo žene neljubljene.*

*Uberi cvijeće izniklo na
rubovima šume opstanka
ispleti mi vjenčić
okiti me njime.
Prste zapleti s mojima
nijemo me uzmi
dok ravnicom hodam prema obzoru
koji mi bježi i izmiče uplašen.*

*Na crti spajanja zemlje i zemaljskog
stvarnog i opipljivog
od ljudi prihvaćenog
i nebeskog zamišljenog
slobodnog od čudorednih
osuđenog.*

*Moje bose noge rosom oprane
napajaju trnje krvlju
pa se ono svjetlu okreće i smije se glasno
zlokobnom jekom
"kažnjena je
kažnjena..."*

*Tebe nije imao tko pozvati
da pronadeš moj prazan dlan
orošen slutnjama,
da me povedeš domu svome
i prostreš me na prag
da ti košulje slažem
jastuke gladim.*

*Nije te imao tko pozvati
da vrijeme spojiš
kada su se desetljeća razdvajala
našim rođenjem
i kada su nam šumske vile
uskratile podoj majčinog mlijeka.*

*Ogladnjelu nahrani me
jagodama i kupinama
napoji me svojom željom
i poškropi crvenim sokom
dozrijelih višanja.
Zalutaj u meni i izgubi se.*

*Nje te imao tko pozvati
da u procijepu vremena čuješ
kako pjevam tužaljke i sričem molitve,
bogovima se klanjam
da jutrom*

snažnim rukama pokosiš livadu

gdje ljubuju i ljube

pronađeni ljubavnici...

ISPROŠENA TIŠINOM

S prozora sobe za dvoje

bacila sam ti crni veo

s osušenim suzama,

koje šušteći padoše pod tvoja stopala.

Stojeći u dugoj bijeloj haljini

jekom te prizivam

da dugačkim hodnicima bez svjetla

dodeš

skidajući paučinu stida s lica

s druge strane moje svijesti

u vrijeme kada se trepavice ljube

i započinje predstava kojoj nitko neće pljeskati.

Scenarij i režija koju nam se

njegova gordost život i podanica mu sudbina

usudiše uprizoriti,

bez teatralnih kostima i smiješno oslikanih lica

*potpuno ogoljeni spoznajom istine
sa svjetlima u očima i rukama nepoznatih
koji prstom pokazuju na nas
iza teških crvenih tkanina.
Slomljenim stepenicama penjemo se nikud.
Dan je kada me voliš
prstom kao kistom crtaš po meni freske
ostakljuješ me
zidaš kameni oltar za molitve usnulih
posvećuješ ga mojoj kosom, svojim znojem.
Dok san svoja krila skuplja
i njima nam dotiče blijeda lica,
na tvojim ravninama
žene u vezenim podsuknjama beru suncokrete
Snena gledam kroz zatvoren prozor
kako konji čiste krvi jutro češljaju.
Njemu sam žena
a tebi pripadam tišinom isprošena.*

U VILINSKO KOLO DOĐI

Pozvao si me u svoj dvorac

Okovan tajnim putevima

Iza šuma gustih,u kojima razodjevene vile

Plešu u vilinskom kolu

Čaroliju sriču....neljubljenim usnama

Tjelesima zavode noć

I nemani što vrebaju

Svjetlećim pohotnim očima.

Izlazeći iz okvira

Silazeći iz te slike čistoće

Posuta sam prahom bluda

I sada posve nemirna

U spokoju tvojih odaja

Toplih dlanova..i daha

Koji luta do visokih stropova

Iščekujem dolazak tvoj.

Umjesto glazbe uglazbljene su tvoje riječi

Jesenjina šapučeš...oh,mili pjesniče moj.

Pjevaj mi svoja pjevanja.

I mirisom vodke..opij me

Umotaj me u svoje želje
Zakopčaj me s tvojim tijelom..usporedo
U mozaik svog života složi me
Jer vrelina što nadolazi
Spržit će um i moj pogled na pogledu tvom
I glad naša...bit će sita....tada..
Na mojim koljenima, pregibima gibljivim.
U kutevima gdje pogled ne dokučuje.
Već samo prsti...stižu..i ostaju...
Za neko vrijeme...poželjet ću te opet
Pozvati u vilinsko kolo
S mjesecom na ramenu
Bosim nogama..što trče k tebi
U tvoje dvore..na tvoju postelju..s Jesenjinom kraj uzglavlja....

ME

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>